

lem fra Æbeltoft (N. Neergaard), har ligeledes udtalt sig stærkt i den Retning og ligeledes den nuværende højtærede Konseilspræsident. Nu hører jeg nok, at det skal være Alvor med, at vi skulle have en Kommission, som skal gennemgaa Finansloven kritisk og komme med Forslag om at stryge Bevillinger paa Finansloven. Der er heller ingen Tvivl om, at hvis en saadan Kommission blev rigtigt sammensat, var sin Opgave voksen og, hvad ganske vist ikke er let, forstod at bruge Kniven og Saksen paa de rigtige Steder, kan den skære adskilligt bort, for det er sikkert, at der paa Finansloven findes mangfoldige Bevillinger, som i Virkeligheden have overlevet sig selv. Der er ingen Tvivl om, at der kunde spares betydeligt, og at Finansloven dog kunde være fyldestgørende i enhver Henseende.

Men det er givet, at Regeringen og Finansministeren ville faa en meget vanskelig Opgave med at bringe Balance til Veje i vore fortvivlede finansielle Forhold, og selv om Regeringen nu, som det blev udtalt af den højtærede Finansminister, ikke vil gaa til nye Skatter, tror jeg, at Regeringen ikke skal være bange for at skaffe Staten forøgede Indtægter, hvor det er muligt. Jeg hørte forleden Dag med stor Interesse nogle Udtalelser af det ærede Medlem fra Nørresundby (Jensen-Sønderup), Udtalelser, som jeg tror, det er værd at tage under Overvejelse. Det ærede Medlem omtalte Driften af vore Statsbaner og mente, at det ikke var nogen klog og sund Finanspolitik, naar vore Statsbaner kun gav en Rente af 1 pCt. Heri er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem. Jeg mener, at vore Statsbaner maa drives saaledes, at de kunne svare sig, altsaa paa en, man kunde sige forretningsmæssig Maade. Jeg gaar nemlig ud fra, at naar vi regne vore Statsbaner som et Aktiv og regne nye Baner som Formueforøgelse, gaar det ikke an, at disse Aktiver og Formueforøgelser kun give en Rente af 1 pCt. Naar vi samtidig skulle laane Penge i Udlandet til at bygge nye Baner for og af disse Penge skulle svare 4 pCt., og Statsbanerne kun give 1 pCt., fører det for vidt, fører simpelthen til, at vi køre løbsk og vælte i Grøften. Det er ogsaa Uret mod den øvrige Befolkning, naar Banerne ikke kunne bære sig, idet de af Landets Skatteydere, som ikke bruge Banerne, da igennem deres Skatter ere med til at betale for dem, der i Virkeligheden køre for billigt. Jeg tror derfor, det vilde være rigtigt, om Taksterne for de lange

Afstande bleve satte op. Jeg tror, det var urigtigt og uklogt, da vi i Halvfemserne gik over til det saakaldte Zonesystem. Danmark er for lille et Land til et saadant System. Zonesystemet kan være fornuftigt i de store Lande, men Danmark er for lille til at have saa stor Forskel i Taksterne for lange og korte Afstande.

Der er saa et andet Spørgsmaal, jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, nemlig Ulykkesforsikrings-spørgsmaalet sammen med Spørgsmaalet om Folkeforsikring. Spørgsmaalet om Invaliditetsforsikring og Ulykkesforsikring er ikke nyt her i Danmark eller overhovedet noget Sted, det er et brændende Spørgsmaal overalt. Her i Landet blev det taget op i Slutningen af 90erne, og man saa godt nok den Gang Vanskelighederne, men forsøgte saa at løse Spørgsmaalet stykkevis. Dette førte til, at den første Lov, vi fik i den Retning, var en Lov om Ulykkesforsikring for Arbejdere i de farlige Erhverv. Vi have senere faaet en Ulykkesforsikringslov for Søfart og for Fiskeri, og nu forrige Aar fik vi en, der omfatter Landarbejdere, Skovarbejdere og Havebrugsarbejdere. Denne sidste Lov har jeg aldrig været glad ved eller tilfreds med. Princippet i denne sidste Lov er, at Forsikringsbyrden er lagt paa Arbejdsgiverne, altsaa paa hele det arbejdende Landbrug, og man er gaaet saa langt ned, at man har lagt Byrden paa dem, hvis Ejendomme ere vurderede til Ejendomsskyld af over 6,000 Kr., saa at man endog rammer den almindelige Husmand, navnlig i Jylland. Denne Lov har vakt endog ret stor Utilfredshed ikke alene hos dem, der skulle bære den forøgede Byrde, men ogsaa hos dem, der ere forsikrede, og det er for Resten ret naturligt. Thi Forsikringen er ifølge denne Lov ikke fuldkommen, Forsikringen er kun en Halvhed. Dersom en Mand den ene Dag arbejder hos en Mand, hvis Ejendomsskyldvurdering er 7—8,000 Kr., er han forsikret, men arbejder han Dagen efter hos en Mand, hvor den kun er 6,000 Kr., er han ikke forsikret, og sker der saa et Ulykkestilfælde, faar han ingenting. Derfor er det ikke saa sært, at Loven har vakt Utilfredshed ogsaa blandt dem, som i Virkeligheden skulde have haft godt af den.

Det har heller aldrig tidligere været Venstres Tanke, at vi skulde gaa den Vej. Nej, Venstres Tanke har været noget ganske andet, nemlig at faa en almindelig Folkeforsikring, der omfattede hele det danske Folk uden Undtagelse. For at naa